

ចម្លើយសារភាពរៀបរាប់អំពីការឈ្លានពានរបស់សាធារណរដ្ឋសង្គមនិយមវៀតណាមនៅតាកែវ

សេវាយោសនាការក្នុងស្រុក ផ្សាយចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញ BK020434Y ម៉ោង ២៣:០០ GMT ម៉ោងនៅ កម្ពុជា ថ្ងៃទី ១ ខែ មីនា ឆ្នាំ ១៩៧៨ BK

[ការសារភាពដោយអនុសេនីយ៍ត្រីទីពីរវៀតណាម (ហា វ៉ានហាច) - កត់ត្រាទុកជាភាសាវៀតណាមដោយ មានការបកប្រែផ្ទាល់មាត់ជាភាសាខ្មែរព្រមគ្នា]

[សម្រង់] ខ្ញុំឈ្មោះ (ហា វ៉ានហាច)។ ខ្ញុំអាយុ ២៥ ឆ្នាំ។ ខ្ញុំកើតនៅភូមិវិញទ្រឿង ឃុំចូរផុង ស្រុកភីចូរ ខេត្ត អានយ៉ាង។

ខ្ញុំបានចូលរួមក្នុងសម្ព័ន្ធយុវជនរំដោះជាតិហ្វូជីមិញនៅឃុំចូរផុងក្នុងឆ្នាំ ១៩៧១ ជាមួយនឹង (បាយ ឡឺញ) ដែលជាមេបញ្ជាការយោធាឃុំ និង (បាយ ចូរ) ដែលជាប្រធានជនស៊ីវិលឃុំ ជាអ្នកធានាខ្ញុំ។ ខ្ញុំបាន ក្លាយជាសមាជិកនៃបក្សពលករវៀតណាមនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៣ ជាមួយ (បាយ ឡឺញ) ដែលជាមេបញ្ជាការ យោធាឃុំ និង (ប៊ុយ វ៉ានបង) ដែលជាប្រធានបច្ចុប្បន្ននៃទីក្រុងចូរផុង ជាអ្នកធានាខ្ញុំ។ ខ្ញុំមានឋានៈជាអនុសេ នីយ៍ត្រីផ្កាយមួយ។ ខ្ញុំបម្រើជាមេបញ្ជាការនៃកងអនុសេនាតូចលេខ ២ នៃអនុសេនាធំលេខ ៤ កងអនុសេនា តូចលេខ ១ កងរសេនាធំលេខ ៣ កងពលធំលេខ ៤។

ខ្ញុំត្រូវបានចាប់ខ្លួននៅថ្ងៃទី ៧ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៨ នៅមាត់ប្រឡាយកំពង់ក្រសាំង នៅក្បែរភូមិក្តល ជំរំ ស្រុកកោះអណ្តែត នៅក្នុងទឹកដីកម្ពុជា។

ចាប់ពីខែ មេសា ដល់ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧៧ បន្ទាប់ពីបញ្ចប់បេសកកម្មតាមមូលដ្ឋានរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបាន ចូលរួមក្នុងវគ្គនយោបាយ និងយោធានៅចូរផុង។ រសេនីយ៍ឯកផ្កាយមួយ (ហៃ ដាវ) ជាអ្នកគ្រប់គ្រងការ ហ្វឹកហាត់នេះ។

ដោយផ្ទៃក្នុងបក្សកុម្មុយនីស្តវៀតណាម (ហៃ ដាវ) បាននិយាយថា៖ បក្សយើងបានប្តូរឈ្មោះជាច្រើន ដង។ ថ្វីបើមានការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះម្តងហើយម្តងទៀតក៏ដោយ ក៏មាតិកបក្សយើងនៅដដែល។ មាតិកនេះបាន អំពាវនាវឱ្យមានបដិវត្តន៍ដើម្បីរំដោះប្រទេសវៀតណាម កម្ពុជា និងឡាវ និងការបង្កើតសហព័ន្ធតណ្ឌចិនក្រោម ការគ្រប់គ្រងរបស់វៀតណាម។ (ហៃ ដាវ) បានបន្ថែមថា៖ ឥឡូវនេះ វៀតណាមត្រូវបានរំដោះទាំងស្រុង ហើយឥណ្ឌូចិនក៏ដូចគ្នាដែរ។ ប៉ុន្តែ ប្រទេសកម្ពុជាកំពុងអនុវត្តតាមមាតិកខុសពីយើង។ ហេតុនេះហើយបានជា យើងគួរតែវាយប្រហារលើប្រទេសកម្ពុជា និងបង្កើតរដ្ឋាភិបាលថ្មីដែលនឹងយល់ស្របជាមួយមាតិកបក្ស កុម្មុយនីស្តវៀតណាម។

ទាក់ទងទៅនឹងស្ថានភាពក្នុងស្រុក (ហៃ ដាវ) បានសង្កត់ធ្ងន់ថា៖ ចាប់តាំងពីការរំដោះ ប្រទេសយើង បានជួបការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង។ បញ្ហាដំបូងកើតឡើងពីការតស៊ូរបស់សំណល់កងទ័ពខ្មាំងប្រមូលផ្តុំឡើងវិញ ដែលកំពុងលាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រៃ ឬបង្កប់ខ្លួនក្នុងចំណោមមហាជន និងអ្នកដែលបានញុះញង់ឱ្យមានវិទ្ធិឱ្យនា និងការបះបោរប្រឆាំងនឹងរដ្ឋាភិបាលថ្មី។ បញ្ហាមួយទៀត ដែលស្មុគស្មាញបំផុត គឺវិស័យសេដ្ឋកិច្ច។ ចាប់តាំងពី សង្គ្រាម ប្រជាជនយើងបានប្រឈមមុខនឹងការខ្វះខាត តម្រូវការ និងការចង់បានជាច្រើន។ យើងខ្លះ ស្បៀងអាហារ ខ្វះថ្នាំពេទ្យ និងវត្ថុចាំបាច់ផ្សេងទៀត។ ជាលទ្ធផល ប្រជាជនយើងជួបប្រទះភាពអត់ឃ្លាន។ (ហៃ ដាវ) ក៏បាននិយាយដែរថា៖ សង្គមយើងបច្ចុប្បន្នគឺមិនទាន់មានសន្តិសុខទេ។ ជាពិសេស ទង្វើផ្សេងៗនៃ ការលួចប្លន់ ចោរកម្ម ការសម្លាប់ ការច្រណែន វិវាទនៅក្នុងជួរយុទ្ធជន និងកម្មាភិបាលរបស់យើង ករណីនៃ ការលម្អៀង ផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងបញ្ហាសីលធម៌ដូចជាការប្រព្រឹត្តអនាចារ ប្រមឹកស្រា និងការប្រើអំពើ ហិង្សាគឺមានពាសពេញ។

ទាក់ទងទៅនឹងស្ថានភាពខាងក្រៅវិញ (ហៃ ដាវ) បាននិយាយថា៖ មានទំនាស់យ៉ាងខ្លាំងរវាងយើង និងកម្ពុជា។

បន្ទាប់ពីបញ្ចប់វគ្គនយោបាយ យើងទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលពីយុទ្ធសាស្ត្រប្រយុទ្ធ។ នៅពេល បញ្ចប់ ខ្ញុំបានទៅចូលរួមជាមួយអង្គការខ្ញុំវិញ។ ចាប់ពីឆ្នាំ ១៩៧៧ ទៅឆ្នាំ ១៩៧៨ អង្គការស៊ើបការណ៍របស់ខ្ញុំ បានចូលរួមបួនដងនៅក្នុងការឈ្លានពានប្រឆាំងនឹងទឹកដីកម្ពុជានៅក្នុងខេត្តតាកែវ។

លើកដំបូង នៅខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧៧ អង្គការរបស់ខ្ញុំបានចូលរួមជាមួយអង្គការផ្សេងទៀតនៃ កងពលធំលេខ ៤ ក្នុងការវាយប្រហារលើទឹកដីកម្ពុជា នៅក្បែរប្រឡាយកំពង់ក្រសាំង ស្រុកកោះអណ្តែត ខេត្តតាកែវ។ អង្គការយើងរត់ចូលទៅក្នុងចំពូលប្លូស្ស៊ី គ្រាប់មីន និងការបាញ់កាំភ្លើងធំរបស់កងកម្លាំងកម្ពុជា និងត្រូវបានបង្ខំឱ្យដកថយ។ គ្នាយើង ១៥ នាក់បានស្លាប់ និង ១៩ នាក់រងរបួស។

លើកទីពីរ នៅក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៧ អនុសេនាធំនៃកងពលធំលេខ ៤ របស់យើងបានចូលទៅ កម្ពុជាដើម្បីសាកសួរអំពីស្ថានភាពយោធានៃភាគីកម្ពុជានៅក្នុងតំបន់ព្រៃសង្គមមានជ័យនៃឃុំព្រៃខ្លា ស្រុកកោះ អណ្តែត ខេត្តតាកែវ។ យើងត្រូវបានបង្ខំដោយការបាញ់កាំភ្លើងធំរបស់កម្ពុជាឱ្យដកថយទៅប្រទេស យើងវិញនៅល្ងាចថ្ងៃដែល។ នៅពេលនោះ គ្នាយើង ៨ នាក់បានស្លាប់ និង ២០ នាក់រងរបួស។

លើកទីបី នៅខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៧ អនុសេនាធំពីរបស់យើងបានចូលទៅប្រទេសកម្ពុជាម្តងទៀតនៅ ក្នុងតំបន់ព្រៃខ្លា។ យើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យដកថយ ដោយសារយើងរត់ចូលទៅក្នុងកងតស៊ូដ៏រឹងមាំដោយភាគីកម្ពុជា។ គ្នា យើង ១៥ នាក់បានស្លាប់ និង ១០ នាក់ផ្សេងទៀតរងរបួស។

លើកទីបួន នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៨ អង្គការព្រះមហាក្សត្រ ក្នុងនោះមានទាំងកងអនុសេនាតូច របស់ខ្ញុំ បានចេញទៅប្រមូលព័ត៌មានក្នុងទឹកដីកម្ពុជា នៅក្បែរភូមិក្តុលជំរំ ស្រុកកោះអណ្តែត ខេត្តតាកែវ។ ក្រុមរបស់យើងមានបុរស ៣០នាក់។ សហមេបញ្ជាការរបស់ខ្ញុំ ដែលជាអនុសេនីយ៍ត្រីផ្កាយមួយ (ដាំ) ខ្ញុំ និង បុរសប្រាំពីរនាក់បានទទ្រានប្រហែល ៣ គីឡូម៉ែត្រចូលទៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ អ្នកនៅសល់នៃក្រុមរបស់ យើងបានរង់ចាំនៅពីក្រោយ ៣០០ ម៉ែត្រពីព្រំដែន ក្នុងទឹកដីកម្ពុជា។

នៅពេលដែលយើងសម្រាកហូបអាហារថ្ងៃត្រង់ យើងត្រូវបានកងកម្លាំងកម្ពុជាឡោមព័ទ្ធ និងបាញ់ មកលើ។ បុរសបីនាក់របស់ខ្ញុំត្រូវបានសម្លាប់។ ខ្ញុំ និងមនុស្សប្រាំនាក់ផ្សេងទៀតបានលើកដៃចុះចាញ់។ យើង ត្រូវបានកងកម្លាំងកម្ពុជាចាប់ខ្លួននៅថ្ងៃទី ៧ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៨។ ពួកទាហានដែលត្រូវបានចាប់គឺ៖ ខ្ញុំ ជាអនុ សេនីយ៍ត្រីផ្កាយមួយ (ហា វ៉ានហាច) ពលទាហាន (ហុង) ពលទាហាន (ទុយ) នាយទោ (តាំ)នាយទោល (ថើយ) និងនាយទោ (ទៀង)។ មនុស្សបីនាក់ដែលបានស្លាប់គឺ អនុសេនីយ៍ត្រីផ្កាយមួយ (ដាំ) ដែលជាមេបញ្ជាការនៃក្រុមនេះ ពលបាលត្រី (ទុង) និងនាយទោ (ហុង)។ កាំភ្លើង AK ប្រាំបួនដើមដែលយើង បាននាំមកជាមួយត្រូវបានរឹបអូស។

ធ្វើនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៨
ហត្ថលេខា៖ (ហា វ៉ានហាច)